

*Hyvästi pelko,
tervetuloa rakkaus*

*Nora
Niemi*

*Hyvästi pelko,
tervetuloa rakkaus*

*Nora
Niemi*

 SAGA
EGMONT

Nora Niemi

Hyvästi pelko, tervetuloa rakkaus

SAGA Egmont

Hyvästi pelko, tervetuloa rakkaus

Cover image: Shutterstock
Copyright © 2016, 2022 Nora Niemi and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728247846

1st ebook edition
Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Meri tuijotti kädessään olevaa korua. Sen vihreät kivet kimaltelivat hämärässäkin kauniisti, pisaranmuotoiset upotukset hopeisen pohjan lomassa välkehtien. Kun hän oli ostanut sen, hän ei ollut aavistanut millaiseen pyörremyrskyyn se hänet sekoittaisi. Hän kuuli, kuinka asunnon ovea taottiin nyrkein ja Meri tiesi, että hänellä oli vain hetki aikaa. Hän meni olohuoneeseen ja poimi hyllystä kirjan, jonka sivut oli koverrettu keskeltä ontoksi salakätköksi, ja sulloi korun sen nahkaisten kansien väliin. Hänen kätensä vapisivat, kun hän nosti kirjan takaisin hyllyyn muiden sekaan, hiippaili eteiseen ja tunki itsensä piiloon isoon vaatekaappiin vetäen ovet kiinni perässään. Hänen sydämensä hakkasi kuin moukari ja veri suhisi korvissa. Ovea takovien nyrkkien ääni voimistui, ja sitten kuului rapinaa, rasahdus ja kova kolahdus, kun ulko-ovi heilahti auki, ja Meri näki piilostaan kuinka kaksi miestä rynnisti sisään huoneistoon. Merin sydän hakkasi niin, että hän pelkäsi sen kuuluvan olohuoneeseen asti, missä miehet paiskoivat tavaroita. Hiirenhiljaa Meri kuunteli, mitä asunnossa tapahtui, ja mietti kuumeisesti mitä tehdä. Hänen oli päästävä pakoon, tai hänelle kävisi huonosti. Kun hän kuuli parvekkeen oven narahtavan auki, hän pystyi paikantamaan, missä kohdin asuntoa miehet olivat, ja hän päätti tarttua hetkeen. Meri raotti vaatekaapin ovia ja kurkisti eteiseen, eikä nähnyt ketään. Koko hänen maailmansa oli heittänyt vottia sen jälkeen, kun hän oli saanut tuon korun käsiinsä, eikä Meri enää tiennyt, mitä hänen pitäisi tehdä. Ainoa asia, joka takoi hänen mielessään oli pakoon pääseminen. Meri veti syvään henkeä, heilautti vaatekaapin ovet auki ja pelmahti eteiseen. Jos hän pääsisi ulos, hän olisi turvassa.

1. Mahdollisuuksien ilta

- Minä lähden nyt töihin, Meri huusi eteisestä. - Muistathan sinä nyt varmasti kaiken, mitä sovimme? Että viet roskat lähtiessäsi ja haet illalla kaupasta talouspaperia ja pesupulveria?

- Kyllä, äiti, Elina tuhahti ilmestyessään oviaukkoon. - Rentoudu nyt vähän, kyllä minä muistan. Ei kai se niin vakavaa ole, jos talouspaperi pääsee loppumaan, hän lisäsi ja palasi sitten kylpyhuoneeseen viimeistelemään meikkiään. Elina oli asunut Merin kämppiksenä jo kohta kaksi vuotta, mutta heillä oli edelleen hyvin erilainen asenne taloudenpitoon. Meri oli aina ollut pikkutarkka ja Elina oli nopeasti oppinut, että asiat oli helpompaa tehdä Merin tavalla kuin alkaa kiistellä ja joutua loppujen lopuksi kuitenkin taipumaan. Heidän yhteiselonsa salaisuus oli siinä, että he kumosivat toistensa huonot puolet. Meri huolehti siitä, että laskut tuli maksettua ajallaan ja kaikki toimi, Elina taas piti huolen siitä että Merinkin oli joskus pakko tehdä jotain hauskaa ja sellaista, mitä ei oltu suunniteltu kolmea viikkoa etukäteen. Kaikki pysyi suurin piirtein tasapainossa, paitsi tällaisina aamuina kuin Merillä oli jo kiire töihin.

Meri huokasi mielessään Elinan vastaukselle ja avasi ulko-oven. Hän oli jo astumaisillaan käytävään, kun hän tuli ajatelleeksi, ettei ehkä ollutkaan sammuttanut kahvinkeitintä. Elina ei kuitenkaan tarkistaisi sitä, ja jos hän oli jättänyt sen päälle ja koko asunto palaisi poroksi se olisi hänen vikansa. Meri huokasi, sulki oven ja palasi

takaisin sisälle. Sitten hän meni keittiöön, katsoi että kahvinkeitin oli kuin olikin pois päältä, ja palasi takaisin eteiseen. Elina kuului surruuttavan hiustenkuivaajalla kampaustaan kuosiin kylpyhuoneessa. Eteisessä Merin valtasi omituinen tunne. Oliko kahvinkeitin sittenkään ollut pois päältä? Se oli näyttänyt siltä, mutta katkaisijaan heijastui valoa, ja se saattoi vain näyttää siltä, että siinä ei palanut valo. Meri palasi uudelleen keittiöön ja kävi nyt koskettamassa katkaisinta, jotta se oli varmasti sammuksissa. Olihan se.

Palatessaan jälleen kerran eteiseen Meri oli törmätä Elinaan, joka tuli hiuksiaan haroen kylpyhuoneesta.

- Etkö sinä jo lähtenyt? Elina kysyi hämmentyneenä.

- Joo, tarkistin vain etten unohtanut mitään, Meri sanoi ja suuntasi uudelleen eteiseen.

- Niin kauan kuin olen sinut tuntenut, sinä et ole koskaan unohtanut mitään, Elina hymähti. - Sinä olet tunnollisin ihminen, jonka tunnen. Mutta tällä menolla sinä olet kohta myöhässä töistä, Elina lisäsi, ja Meri valahti kalpeaksi. Jos bussi olisi etuajassa, hän ei ehtisi siihen, ja seuraava menisi vasta niin myöhään ettei hän ehtisi yhdeksään, jolloin liukuma-aika loppui, ja pomo saisi aiheutta huomauttaa hänelle...

- Hop hop, Elina sanoi, kun Meri seiso vain eteisessä ja tuijotti eteensä käydessään mielessään läpi kaikkia mahdollisia kauhuskenaarioita, mitä myöhästymisestä saattaisi seurata.

- Joo. Pitää mennä, Meri sanoi havahduttuaan ajatuksistaan, ja syöksyi ovesta ulos puolijuoksua.

Meri oli ollut lähes pakkomielteisen tarkka, arka ja varovainen niin kauan kuin muisti. Elina oli kuitenkin oppinut jättämään kaikki Merin tarkistamiset huomiotta,

toisin kuin monet muut heidän kaverinsa, jotka naureskelivat avoimesti sille, että Meri saattoi kahvilassa käydä läpi neljäkin kahvimukia ennen kuin löysi mielestään sellaisen, joka oli varmasti puhdas. Elina oli ensimmäinen kämppis, joka oli kestänyt Merin kanssa yli vuoden, sillä Meri oli äärimmäisen tarkka yksityiskohdista ja asioiden piti aina tapahtua samalla tavalla. Siivouspäivä oli aina perjantai, astiat piti laittaa koneeseen heti eikä jättää niitä tiskialtaaseen muhimaan, kengät piti pitää tietyssä järjestyksessä eteisen telineessä ja jääkaapissa maidot piti säilyttää aina samassa paikassa.

Työssään Meri kuitenkin pärjäsi erinomaisesti. Hän teki taloushallinnon tehtäviä, kirjanpitoa ja budjetointia isossa virastossa, jossa oli paljon osastoja ja ihmisiä. Kun hän oli aloittanut työt, koko talousosasto oli ollut yhtä isoa avokonttoria, ja silloin Meri oli ajatellut ettei selviäisi työpaikassa edes koeajan loppuun. Itse työ oli hänen mielestään mukavaa, numerot eivät olleet tulkinnanvaraisia, vaan luvut joko täsmäsivät tai sitten jossain oli virhe, ja noiden virheiden etsiminen oli Meristä kuin etsiväntyötä. Jo opiskeluaikana kaikki hänen tuttavansa olivat ihmetelleet Merin intoa matemaattisiin tehtäviin, jotka olivat heidän mielestään kuolettavan tylsiä, mutta Meri uppoutui niihin samalla tavalla kuin muut innostuivat katsomaan elokuvaa tai lukemaan kirjaa. Hänelle numerot olivat yhtä aikaa kiehtovia ja luotettavia. Avokonttorissa työskentely sen sijaan oli tehdä hänet hulluksi. Hän kuuli jokaisen kollegansa joka ainoan puhelun tai sähköpostin kilahduksen, eikä pystynyt keskittymään omaan työhönsä sen vertaa, että olisi saanut edes yhden laskelman päivässä valmiiksi. Sitten, jonkin onnekkaan yhteensattuman seurauksena viraston osastoja uudelleensijoitettiin, ja talouspuoli päättyi kerrosta ylemmäs

tiloihin, joissa jokaiselle oli varattu pieni yhden tai kahden hengen toimisto. Meri uskalsi kerrankin avata suunsa ja pyysi yhden hengen huonetta. Kaksi viikkoa siirron jälkeen pomo oli tullut hänen huoneeseensa huuli pyöreänä kysymään, mitä oikein oli tapahtunut. Meri sai aikaan kolme kertaa enemmän kuin avokonttorissa ollessaan, ja melkein kaksi kertaa enemmän kuin muut samalla osastolla työskentelevät.

- Minä pidän numeroista ja siitä että saan keskittyä, Meri oli yksinkertaisesti sanonut ja kohauttanut olkapäitään. Pomo oli ollut niin vaikuttunut, että oli luvannut Merille vakituisen paikan ja pienen palkankorotuksen siltä seisomalta.

Koska kaupungin bussiliikenne ei toiminut samanlaisella tarkkuudella kuin Meri itse, hän huokasi helpotuksesta kun näki oikean linja-auton kaartavan hieman myöhässä aikataulusta pysäkille. Meri ehti kuin ehtikin ajoissa töihin, ja oli jo onnellisesti työntouhussa kun aamun kahvitauko alkoi lähestyä.

- Moi Meri, miten menee? Osku kysyi iloisesti ovensuusta mennessään hänen työhuoneensa ohi.

- Kiitos hyvin kiitos, Meri mumisi ja nosti katsettaan papereistaan vain sen verran, että ehti vilkaista kuka ovella huuteli, mutta ei katsonut miestä suoraan. Osku kohautti olkapäitään ja jatkoi matkaansa taukokuoneeseen. Meri vilkaisi kelloaan, ja huomasi että voisi olla tauon paikka. Hän ei juuri haaskannut työaikaan kahvitteluun tai ihmisten kanssa jutustelemiseen, koska tunsu usein olevansa tökerö sosiaalisissa tilanteissa. Hän sanoi asiat aina vähän liian suoraan, jos yleensäkin sanoi mitään. Meri oli kuitenkin oppinut, että jos joku kysyi, sopiko punainen vaate hänelle, totuutta ei aina tarvinnut kertoa, vaan riitti että hymyili. Hän oli myös oppinut, että kerran päivässä oli tärkeää

käydä kahvihuoneessa, kysyä mitä toisille kuului ja kuunnella sitten kohteliaasti, vaikka ei olisi niin kauheasti kiinnostanutkaan, mitä Oskun kolmevuotialle kaksosille oli tapahtunut tai millaisia kukkia pomo aikoi hankkia puutarhaansa kesäksi. Kun oli kohtelias, työtkin sujuivat helpommin jos joskus piti kysyä apua johonkin. Kahvilta poistuessaan Meri kuitenkin aina huokasi helpotuksesta, kun pääsi takaisin pöytänsä ääreen keskittymään omiin hommiinsa.

- Tänään mennään ulos, Elina ilmoitti, kun Meri tuli töistä kotiin.

- Mitä? Meri kalpeni. Tämä ei kuulunut hänen tarkasti harkittuihin suunnitelmiinsa. - Mihin muka? Tänäänhän on perjantai! Meri sanoi, ja ajatteli ensimmäisenä, että siivoamista ei mitenkään voisi siirtää toiseen päivään.

- Aivan, juuri siksi me menemme ulos! Sinä et ikinä käy missään, etkä siksi koskaan tapaa ketään! Tänään mennään yhdessä baariin, ja sinä laittaudut kauniiksi ja tutustut minun ystäviini ja olet kerrankin sosiaalinen! Elina ilmoitti sen kuuloisena, ettei asiasta kannattanut alkaa inttää. Meri ei kuitenkaan ollut vielä vakuuttunut ideasta.

- En minä tiedä, pitäisi siivota, eikä sen jälkeen jaksa mihinkään lähteä... Meri vastusteli, mutta Elina pudisti iloisesti päätään.

- Minä tiesin että sanoisit noin, koska sinä olet maailman ennalta-arvattavin ihminen, ja siksi minä olen siivonnut päivällä koko huushollin. Sinulla ei ole mitään tekosyytä olla lähtemättä, Elina sanoi. Meri vilkaisi ympärilleen kuin olisi epäillyt Elinan siivoustaitoja, mutta nainen oli tosiaan ollut tehokas. Joka paikka kiilsi eikä ilmassa näkynyt pölyhiukkastakaan. Elina huomasi Merin arvioivan katseen, ja hänen kasvoilleen nousi voitonriemuinen ilme, mutta bile-ilta ei silti vielä ollut kirkossa kuulutettu.

- Ei minua huvita, Meri yritti, mutta Elina ei luovuttanut.
- Älä viitsi, sinä et koskaan lähde mihinkään vaikka tiedät itsekin, että sinulle tekisi ihan hyvää käydä vähän ihmisten ilmoilla ja tavata uusia ihmisiä. Minä olen järjestänyt kaiken, sinun tarvitsee vain tulla mukaan. Lupaan, että voit lähteä aikaisin jos sinulla on ihan kamalaa. Lähde nyt vain, minun vuokseni?

Meri huokasi syvään ja katsoi Elinaa, joka näytti hehkuvan innosta.

- Mihin baariin? Meri kysyi lopulta, kun tajusi Elinan olevan oikeassa. Hänelle todella tekisi hyvää olla vähän sosiaalisempi ja pitää enemmän hauskaa, tai edes yrittää. Muut ihmiset eivät ikinä ymmärtäneet, että hänen mielestään sudokujen ratkominen tai kirjan lukeminen oli hauskaa. Se rentoutti häntä huomattavasti enemmän kuin ihmispaljouden ja metelin sekaan kaupungille lähteminen, mutta Elina näytti siltä, että tänään mentäisiin sen mukaan, mikä oli hänen mielestään hauskaa. - Mitä minä edes laitan päälle? Eihän minulla ole kuin työvaatteita, Meri mutisi.

Kävi ilmi, että vaatteiden valinta ei ollut suppeastakaan kokoelmasta mikään ongelma, kun mukana oli Elinan kaltainen tyyliniekka. Hän heitteli Merin vaatteita vuorotellen kaapista sängylle, kunnes löysi etsimänsä. Kellohelmainen puolihame, musta t-paita ja sen päälle yksi Merin harvoista, kirkkaanvärisistä vaatteista, keltainen neuletakki.

- Minä näytän ihan ampiaiselta, jos puen nuo päälleni, Meri epäili.

- Luota minuun. Kokeile niin näet, Elina sanoi, ja Meri suostui vastahakoisesti. Hän kiskoi kuviolliset sukkahousut jalkaansa, veti hameen ja t-paidan päälleen ja napitti lopuksi villatakin puoliksi kiinni. Kun hän katsoi peiliin, hän näytti...

- Ihan ihmismäinen, Meri sai sanottua, ja nyökkäsi Elinalle yllättyneenä.

- Hyvä. Laita tukka vielä ylös, ja jotain koruja. Kai sinulla jotain on?

Meri nyökkäsi, ja jäi tuhertamaan hiustensa kanssa siksi aikaa kun Elina meni viimeistelemään oman meikkinsä. Koruja Merillä oli muutama, ja nyt hän valitsi kaulaansa riipuksen, jonka oli ostanut viikko sitten kirpputorilta ajatellen, ettei tuskin koskaan pitäisi sitä, mutta se oli ollut hänen mielestään kaunis. Riipus asettui täydellisesti hänen solisluidensa väliin kaulalle, ja sen vihreät kivet kimalsivat valossa niin kuin aidot jalokivet. Meri naurahti ajatuksilleen, ja työnsi vielä pienet korvakorut reikiinsä. Tämän kummempaa hänestä ei saisi, vaikka ripustelisi joulukuusenkoristeita hänen otsalleen.

- Mainiota, Elina nyökkäsi tyytyväisenä, ja katsoi Meriä päästä varpasiin.

- Sinä näytät tosi hyvältä. Mutta minulla on sinulle vielä yksi pyyntö, Elina lisäsi. Lause sai Merin heti varuilleen.

- No? hän kysyi huultaan purren.

- Lupaa, että yrität tällä kertaa ihan oikeasti olla vähän avoimempi ja jutella ihmisten kanssa. Aina kun me lähdemme yhdessä johonkin, sinä et puhu kenellekään ja välttelet uusia ihmisiä. Kokeilisit tämän kerran, mitä tapahtuu, jos olet vähän rohkeampi. Mitä sanot? Elina kysyi.

Meri puri huultaan ja pohti hetken. Oli totta, että hän ei ollut mikään bileiden sielu, vaan vetäytyi mieluummin taka-alalle ja jutteli sellaisten ihmisten kanssa, jotka jo tunsivat. Ainoa vika siinä oli se, että sillä tavalla ei koskaan tutustunut uusiin ihmisiin. Meri vilkaisi Elinaa.

- Sovitaan, että minä lupaan yrittää, hän sanoi lopulta. Elina saattoi olla oikeassa ja hänelle voisi tosiaan tehdä

hyvää edes koettaa olla vähän rohkeampi. Vaikka hän oli pohjimmiltaan sitä mieltä, että sellaista asiaa kuin mukava yllätys ei ollut olemassakaan, hän voisi edes yrittää antaa maailmalle mahdollisuuden. Ehkä jotain yllättävää joskus tapahtuisi, ja ehkä se olisi jopa mukavaa.

Hetken kuluttua he seisoivat ulkona bussipysäkillä, ja sivusilmällään Meri huomasi että pysäkillä hieman kauempana seisova nuori mies katseli häntä aina silloin kun luuli, että Meri ei nähnyt. Yleensä huomion kohteena oleminen teki Merin kiusaantuneeksi, mutta nyt miehen katseet saivat hänet hymyilemään. Oli kenties ihan hyvä ajatus aina välillä vähän laittautua ja lähteä ihmisten ilmoille. Sen kerran kun yritti näyttää hyvältä, tuntui mukavalta että edes joku ventovieras bussipysäkillä kiinnitti siihen huomiota.

Elinalla oli yleensä hyvä pelisilmä illanviettopaikkojen suhteen, ja tälläkin kertaa hän oli valinnut oikein. Sen sijaan, että olisi yrittänyt raahata Merin mukanaan johonkin meluisaan yökerhoon, missä tanssimusiikki jumputti kovaa ja ihmiset hytkyivät puolipukeissa tanssilattialla juomiaan läikyttäen hän oli valinnut uuden, vasta muutama viikko aikaisemmin avatun pubin. Henkilökunta oli ystävällistä, musiikki soi sopivan hiljaisella että huutamisen sijasta saattoi puhua vierustoverin kanssa, ja heidän pöytänsä virtasi väkeä tasaisesti koko illan. Elinalla oli paljon tuttuja, ja Meri huomasi juttelevansa useammankin sellaisen ihmisen kanssa, jota ei ollut tavannut aikaisemmin. Hänellä oli suorastaan mukavaa.

- ... Ja sen takia minä seuraan mieluummin jalkapalloa kuin jääkiekkoa, Timppa, yksi Elinan ystävistä päätti pitkän puheenvuoronsa ja jäi katsomaan Meriä pää kallellaan. - Mutta se siitä. Minä olen puhunut itsestäni jo ihan